

és a virág, ami lehunyt szemmel elsőként eszembe jut,
 egy csokor rózsza a sarki Tescóból, ahol venni szoktam,
 tavaly még egy ezresért, most már több mint kétezer forint,
 és megállapítjuk, hogy szegénynek nincsen gyökere,
 pedig valaha volt, de levágták, ahogy én is kivágtam
 ezt a néhány sort a saját kontextusából, csokorba szedtem,
 és most határidőre leadom, alapesetben kapok érte
 tízezret, egy bevásárlásra sem elég [itt hogy rímelve az ég?],
 bár az ember a költészetet ugye nem a sikerért csinálja,
 hisz alig fizet, és a szakmán kívül kábé senkit sem érdekel,
 hanem miért is? A transzcendenciáért? De hát a verseken
 legfeljebb mi sejlünk át, lássuk be, mekkora parasztvakítás
 az iskolai tananyag, ahogy jelentőséget tulajdonítunk
 magunknak, egy csomó sornak, aminek rajtunk kívül
 senki nem tulajdonít jelentőséget: egy darabig szép,
 mint a tescós rózsacsokor a konyhaasztalon,
 aztán, mikor elhervad, kidobom.

Simon Márton

Vers, pályázatra

Petőfi elvileg

S ugyan igaz még, hogy ha valamit,
 hát pályázatra írni nem tudtam
 soha,
 próbáltam volt hányszor hiába, hiába,
 megfeszülvén,

éjszakákon át

szitkozódva,
 gyűrve hány papírt,
 hosszan átkozván jóelőre

Eget s Földet,

s mind a boldogtalan teremtményeket,
 kiknek e vershez
 valamily okból

majd bármi köze leend,

szívemben jól tudván,
hogy a Jóisten maga esküdött össze ellenem ádáz
mentőszirénákkal,
telefonokkal,
macskanyávogással,
hideg- s melegfronttal,
s más ingerkedéssel,

csak azért, hogy én, én ne tudjak írni.

S hahogy ilyenkor erőlködve tovább hiába írtam,

versem jobba attól mégsem válhatott,
időnként
előre megsértődtem némileg,
miért pályamunkám majd jutalmazásra
megint csak nem kerül,
s nevem ismét,
mint kínos, bár véletlen testi zaj,
közös erővel s fintorogva
elhallgattatik,

majd ezután gyorsan
tisztáztam magamban,
– vigasztalódván a tankönyvi mód szerint –,
hogy

természetesen,

versem elbírálói mind fajankók,
kik az irodalomhoz mit sem értenek,
győztesként kihozott
pályatársim pediglen mind hülyék.

Ezzel végtére meg is nyugodtam akkor,
s a versem fumigáló
lelki szegényeknek is már-már megbocsájték –
vegyük ezt nagy jellemem finom jeléül, ha tetszik.

Hanem fel nem adtam soha
mégsem, olyant nem lehet.

Azóta is
kínos kudarcok serege üldöz emián,
s hozzájok csatlakozva

próbálkozások, ügyetlenségek,
mennyi megsavanyodott kézfogás,
hány régi félreértés, bántás,
vagdalkozás,
ezekből egész sereg

üldöz,

méla regiment, szakadt sujtása lógva,
sirályok szabadságpecsétje
ócska csákóján mindnek,

csoszogva, búsongva.

Nekik mit mondhatnék e percben?

Hogy hát legalább ma, itt,
legalább ez egyszer segítenétek
hibák füstölgő sorából kinyert tapasztalat hevén
versként eladni,
amivel eltakarni mióta igyekszem arcom,

ne lássék szememben a tétova vérág,
se homlokomon, hogy mit nem tudok –

már e versnek kezdősora is mily esetlen!

Mondjam, bocsássatok végre meg nekem,
amiért attól érzem jól magam,
amitől szerintetek rosszul kellene, s fordítva pláne,
hogy homlokegyenest mást gondolok, mint ti,
annyszor,
bocsássatok meg, amiért senki kutyájának kölke,
kilincsenek simogatója nem valék,

szeretnetek sem muszáj,

csak ne álljatok már így itt,
morcos közönnyel nézve, mint kalimpálok,
akár a nap.

Végignéztem az egészen,
és mindent sajnálok.

Mondjam ezt? Vagy mindegy?

Legalább arra válaszoljatok,
mikor mehetek végre már haza?
Kérdezném tisztelettel.

Mert elmondom, hol tartok ezzel,
hová jutottam,
hol vagyok –

a falu szélétől kicsivel arrébb, a bekötő úton,
töltésen jóval túl,
hol a kukoricás talpon szomjanhaló
díszsorfala őrt áll,
és sárga vért sír a farkastej gyenge szára,
ha megüti a nyári jég,

még innen a kőkeresztben,

a hegyek háta előtt, a vöröslő, puha fűben,
az üvegtömör kánikulában,

ahol nincs baj, vagy már nem tudom, mi az,
és nem repül,
de lenn a földön van az ég,

ott fekszem.

Villányi László
Világ*

„Magáért születik az ember,
Mert már magában egy világ?”
{Petőfi Sándor: *Világosságot!*}

Az élet egy táj, mely sivatagnak
És virálynak keveréke,
S ki tudja: az illat vajon
Nem a virág beszéde-e?
Szóval: a világ előttem
Egy szép tulipánbokor,
A kancsó a hold, a poharak a csillagok.

* Kollázs Petőfi Sándor szépprózáiból, úti jegyzeteiből, naplójából, leveleiből és verseiből.